

Zborul de pe maner

A fost odată o muscă care a avut ghinionul de a se naște într-un oraș foarte curat. După cum știți, muștele iubesc murdăria, gunoiul, și tot felul de lucruri murdare, mirositoare, dar oamenii din oraș credeau despre curățenie că era aproape de evlavie și – din nefericire pentru muscă – își puneau în practică convingerile. Oricât ar fi căutat, nu găsea niciodată gunoi pe străzi și toate coșurile de gunoi erau închise atât de bine încât nici măcar o muscă pe jumătate moartă de foame nu găsea ceva decent de mâncat. Musca a zburat în sus și jos pe străzi, a căutat în toate curțile din spate, sperând că un stăpân neglijent sau un copil scăpase ceva tentant. Cu fiecare minut ce trecea s-a înfometat și mai tare până a ajuns în punctul în care credea că va muri de foame.

Și-a blestemat norocul. Asta trebuia să fie cel mai ordonat, curat oraș care existase vreodată și era soarta sa să se fi născut acolo. Of, cum ar fost dispus să-și vândă sufletul pentru o porție bună de caca de câine, dar stăpânii cățeilor curățau după câini în pungi de plastic aproape înainte să atingă pământul. Abia putea să simtă mirosul vreunui, și, pentru o muscă, rahatul de câine este probabil la fel de tentant ca mirosul de popcorn la film.

Cum musca nu a reușit să găsească ceea ce căuta, a început să se enerveze. O să le arate ea lor, și-a spus. Așa că a început să bâzâie oamenii. Zgomotele enervante – în special lângă fețele lor – i-a făcut să o lovească, dar a evitat mâinile lor cu destulă ușurință și și-a păstrat obiceiurile enervante. Dacă era foarte nervoasă, fluturând deasupra mâncării imediat ce o puneau pe masă reușea să le atingă nervii; din păcate a lăsat-o doar simțindu-se mai înfometată ca niciodată. Cea mai bună șmecherie era să zboare pe lângă fețele bebelușilor. Asta îi enerva întotdeauna.

După ce a explorat fiecare colț și crăpătură din oraș, musca noastră a zburat la țară sperând că măcar acolo va găsi ceva. O bucată bună de baligă de cal sau vacă ar fi fost delicioasă, însă țărani păstrau curățenie la fel ca oamenii din oraș. Curățau după cai și după vaci, nelăsând nici un pic de balegă pentru biata muscă.

Exact în acel moment nasul muștei a simțit un miros care a atras-o ca un magnet către aromele putrezicioase ale unei potențiale mese delicioase. În scurt timp a văzut groapa de gunoi a orașului. *Aha, și-a spus musca, de ce nu m-am gândit la asta dinainte? Chiar și cele mai curate orașe trebuie să aibă o groapă de gunoi, undeva.*

Pentru muscă a fost ca o masă bogată așezată dinaintea regilor și a reginelor. S-a aruncat în groapa de gunoi, s-a rostogolit în murdăria ca și cum ar fi făcut o baie, și a început să se îndoape cu mizeria. Se simțea excelent! Erau acolo oase de pește putrezite, vegetale descompuse, și – ceva pentru ce orice muscă ar muri – preferatele sale, rahat de câine mirositor, lângă vomă. A mâncat și a mâncat, și apoi a mai mâncat un pic, până nu a mai putut mânca deloc. Totuși, când a găsit o cremă veche de câteva zile, putrezită și cu mucegai verde, aflată pe fundul unei pungi de plastic murdare nu a putut rezista

dorinței de a mânca și desert.

În sfârșit sătulă, musca a dat din aripi pentru a zbura dar era prea grea pentru că mâncase prea mult și nu s-a putut ridica în aer. La început nu a știut ce să facă decât să stea în gunoi. Acolo putea fi acoperită de următoarea încărcătură de gunoi sau strivită de vreo cizmă. Trebuia să găsească o soluție pentru problema sa.

Uitându-se împrejur, musca a văzut o lopată cu coadă lungă sprijinită de peretele căsuței muncitorilor. Și-a târât încet pe pământ corpul gras către lopată, apoi sus pe coada lopeții, apoi sus, până sus de tot. De acolo s-a lansat în aer, a planat scut, după care a căzut la pământ cu un mare pleoscăit.

Și morala poveștii? Este aceasta: Nu zbura de pe mâner dacă ești plin de gunoi.

Adaptat după 101 Healing Stories for Kids and Teens de George W. Burns